

Žádná promlčecí lhůta! VYŠETŘOVACÍ MATERIÁLY K UDÁLOSTI DNE 3. října 1993 V OSTANKINU

 lipovylis.cz/wordpress/zadna-promlceci-lhuta-vysetrovaci-materialy-k-udalosti-dne-3-rijna-1993-v-ostankinu

David Z Moravy

12. října 2024

Dlouho jsem hledal tento článek, publikovaný v roce 1998 v Top Secret.

Velmi hodnotný článek!

Ve dnech 3. až 4. října 1993 došlo v Rusku k malé dvoudenní občanské válce: 123 zabitých, 384 zraněných. Nikdo nenesl žádnou trestní nebo politickou odpovědnost za tento krvavý masakr.

Únorová amnestie obě strany usmířila. Obě strany si oddechly, když byla generální prokuratura nucena uzavřít trestní případ č.

18/123669-93. Každý z organizátorů říjnových akcí navíc vydal „memoáry“, v nichž snadno přesunul odpovědnost za vraždy na své politické oponenty. Navíc přetrvávající legendy a mýty o nesčetném počtu „stormtrooperů“, kteří pronikají do Ostankina, o „prvním výstřelu“, o hrdinské obraně televize speciálními jednotkami z jednotky „Vityaz“, o hrdinském útoku na Bílý dům, atd., se pevně usadily ve veřejném mínění.

Amnestie, která pohřbila trestní kauzu č. 18/123669-93, vyhovovala všem, protože „v rozporu s vůlí vedení vyšetřovatelé generální prokuratury vyšetřovali počínání nejen příznivců Nejvyšší rady, ale i vládních složek, které byly velkou vinu za současnou situaci a vážné důsledky toho, co se stalo.“

Dnes zveřejňujeme článek bývalého šéfa vyšetřovacího týmu Leonida Proškina. Na rozdíl od „pohodlných“ verzí politiků byl napsán na základě materiálů z trestního případu.

Leonid Proškin záměrně nevyvozuje žádné závěry, uvádí pouze fakta. Za těmito skutečnostmi je ale strach a šílenství účinkujících a „krvaví chlupci v očích“ jak opozičních, tak celé prezidentské armády.

A dnes, o pět let později, na podzim 1998, víme, že se ani jedno, ani druhé vůbec nezměnilo... Doufají v další amnestii?

Časně ráno 4. října 1993 mi, tehdejšímu vrchnímu vyšetřovateli pro zvlášť důležité případy na Generální prokuratuře Ruské federace, zavolal můj šéf. Požádal, aby se co nejrychleji dostavil do vyšetřovací jednotky generálního prokurátora, která se nachází v Blagoveshchensky Lane.

V kanceláři vedoucí vyšetřovací jednotky Fetkulin V.Kh. byl tam jeden. Řekl, že byly zahájeny dvě trestní věci. Jeden – zabavení kanceláře starosty (bývalá budova RVHP) – mi bylo přiděleno k převzetí. Druhý případ – o pokusu zmocnit se televizního centra – by měl vzít v úvahu Vladimir Ivanovič Kazakov, nyní šéf Ředitelství pro vyšetřování zvláště důležitých případů ruské generální prokuratury.

Poté, co jsme již měli zkušenosti s organizováním vyšetřování případu Státního krizového výboru, diskutovali jsme o praktických otázkách vytváření vyšetřovacích týmů. Do stísněné budovy dorazily desítky vyšetřovatelů vyslaných z Hlavní vojenské prokuratury a Vyšetřovacího výboru ministerstva vnitra. Byli posláni do Kazakova nebo ke mně k zařazení do vyšetřovacích skupin.

Každým dnem nabíralo vyšetřování na obrátkách. Obě trestní věci byly spojeny v jednom řízení. Společnou vyšetřovací a operační skupinu, kterou tvořilo až 200 vyšetřovatelů státního zastupitelství, Ministerstva vnitra a Ministerstva obrany a několik stovek operativních pracovníků policie a kontrarozvědky, vedl vedoucí vyšetřovacího útvaru Generální prokuratury. Úřad Ruské federace V.Kh. Skupina se skládala z podskupin pracujících v různých oblastech a ústředí v čele se zkušeným prokurátorem, dobrým organizátorem, S.A. Aristovem.

Přitom bez ohledu na to, jaké „pokyny“ byly dány „shora“, vyšetřovatelé a operativní pracovníci poctivě plnili svou povinnost a dodržovali pouze zákon. Vyšetřování se tak proti vůli vedení protáhlo

do 4. října a událostí předcházejících 3. říjnu. Byly vyšetřovány činy nejen příznivců Nejvyšší rady, ale i vládních sil, které měly velkou vinu za současnou situaci a těžké důsledky toho, co se stalo. Ukázalo se, že existují provokatéři, kteří otevřeně tlačili na nepřátelské strany k použití zbraní a krveprolití. Takže asi v 15:00 3. října, ještě před zahájením aktivních „bojových operací“, zatímco demonstranti procházeli ulicí Konyushkovskaya, vedle velvyslanectví USA, muž, jehož vyšetřování neidentifikovalo, oblečený v policejním uniformě, vypálil automatickou dávku z kolony ve směru vojenského personálu a zaměstnanců ministerstva vnitra. V důsledku toho bylo zraněno šest lidí, z nichž jeden zemřel v nemocnici.

Ve dnech 3. až 4. října bylo v oblasti televizního centra zabito nebo následně zemřelo na následky zranění nejméně 46 lidí. V blízkosti televizního centra bylo zraněno nejméně 124 lidí.

20 proti 900

Na televizní centrum zaútočilo 20 lidí vyzbrojených kulomety a jedním granátometem a bránilo 900 vojáků a policistů a 24 obrněných transportérů.

Po „dobytí“ budovy radnice, kterou vládní síly bez jakéhokoli odporu vydaly, se příznivci Nejvyšší rady v autech zabavených vnitřními jednotkami a pěšky přesunuli do Ostankina, aby obsadili televizní centrum a poskytli vůdcům Nejvyšší rada s možností vysílat.

Vedení Ministerstva vnitra Ruské federace, když se o tom dozvědělo, poslalo posily do televizního a rozhlasového komplexu, který byl již přísně střežen. Do Ostankina bylo nasazeno oddělení „Vityaz“, účelová jednotka vnitřních jednotek Ministerstva vnitra Ruské federace. Více než sto bojovníků Vityaz v obrněných transportérech se přesunulo z Bílého domu do televizního centra souběžně s příznivci Nejvyšší rady. Obě kolony se navzájem viděly. Pohyb kolon po cestě od Bílého domu k televiznímu centru monitorovaly služby dopravní policie.

Automobilový konvoj příznivců Nejvyšší rady vedl generál Makashov v „trofejním“ policejním UAZ. Jeho osobní stráž a skupina Sever řídili jedno z aut zabavených jednotkám vnitřních jednotek. Auto řídil I.V. a Anpilov V.I.

Makašov měl k dispozici asi 20 lidí vyzbrojených kulomety. Kromě toho se ke skupině „Sever“ přidali mladí lidé, kteří s sebou nesli granátomet RPG-7 odebraný z pořádkové policie a dva náboje (granáty).

Státní dopravní inspektoři na pokyn svého vedení zajišťovali bezpečnost provozu při průjezdu kolon po trase. 21. oddělení dopravní policie se pokusilo umístit zátarasové „ježky“ na křižovatkách Novomoskovskaja s pasáží Dubovaya Roshcha, pasáž Dubovaya Roshcha s Botanicheskaya, Botanicheskaya s 1. Ostankinskaya, 1. Ostankino s Novomoskovskaya, ale bylo pozdě.

Ostrahu komplexu budov televizního centra Ostankino zajišťovalo 3. října 1993 87 zaměstnanců 4. oddělení Bezpečnostního ředitelství Ředitelství pro vnitřní záležitosti města Moskvy. Byli vyzbrojeni 84 pistolemi a 37 kulomety s odpovídajícím množstvím munice. Byly tam potřebné komunikační prostředky, osobní ochrana a speciální vybavení. Bylo jim přiděleno 20 vojáků z vojenské jednotky 3179, vyzbrojených 19 kulomety a pistolí.

Na naléhavé žádosti vedení televizního střediska vyslal velitel vnitřních jednotek Ministerstva vnitra Ruské federace do Ostankina další jednotky Ministerstva vnitra, aby pomohly při ochraně komplexu budov. Asi v 16:30 tam dorazilo 84 vojáků z vojenské jednotky 3641, kteří ale neměli střelné zbraně. Bojovníci měli neprůstřelnou vestu, přilby a gumové hole.

V 17:00, téměř současně s Makashovovou kolonou, na přímý rozkaz vedení vnitřních jednotek dorazilo 105 vojenských pracovníků oddělení speciálních sil „Vityaz“ vyzbrojených standardními zbraněmi

pod vedením velitele jednotky. televizní centrum v šesti „bitích“ . Spolu s nimi přišlo 14 lidí z vojenského útvaru 317a, vyzbrojených kulomety.

Po vstupu do budovy hardwarového a studiového komplexu-1 (ASK-1) ze strany rybníka zaujali bojovníci obranné pozice u dveří 17. vchodu, postavili zábrany, zablokovali vchod pomocí stolů, trezory a další improvizované prostředky. „Palečníci“ byli rozmístěni kolem budovy a zaujali všestrannou obranu.

Krátce po 17. hodině dorazilo 23 zaměstnanců 3. oddělení bezpečnostního ředitelství vyzbrojených 23 pistolemi a jedním kulometem.

V 18 hodin dorazilo do televizního centra 31 příslušníků pořádkové policie z moskevského ministerstva vnitra pro železniční dopravu vyzbrojených 27 kulomety a třemi pistolemi.

V 18:30 dorazilo do komplexu budov televizního centra 111 vojáků z vojenské jednotky 3641 v čele s velitelem jednotky. Spolu s nimi přišel zástupce velitele vnitřních jednotek Ministerstva vnitra Ruské federace generál P.V. Golubets, který převzal velení.

Do 19:00 tak komplex budov obchodního centra Ostankino hlídalo minimálně 480 policistů a vnitřních jednotek, významnou část z nich tvořili pořádkové a speciální jednotky. Byli vyzbrojeni minimálně 320 kulomety, kulomety, odstřelovacími puškami, 130 pistolemi, 12 granátomety včetně ručního protitankového granátometu RPG-7 s dostatečným množstvím munice. Měli šest obrněných transportérů, standardní komunikační vybavení, osobní ochranné prostředky a speciální vybavení. Generální řízení prováděl zástupce velitele vnitřních jednotek ministerstva vnitra, který měl příslušné pravomoci.

Kolona pod vedením A.M dorazil do televizního centra asi v 17:00. Ti, co dorazili, zamířili k 17. vchodu, kde vznikaly spontánní

shromáždění. Makašov zároveň vyzval demonstranty k udržení pořádku, žádal, aby nic nelámali a nic nebili, protože majetek televizního centra je majetkem lidu.

Na jednání vyšli šéfové policejního oddělení. Makashov, Anpilov a lidé z jejich doprovodu přišli na jejich verandu. Makašov požadoval předání televizního centra, přidělení operátora a vůdců Nejvyšší rady a opozice možnost vysílat.

Policisté uvedli, že bez pokynů nemohou televizní centrum předat. Makašov souhlasil s jejich argumenty a poskytl příležitost kontaktovat své vedení. Při čekání na posily hráli policisté při vyjednávání o čas. Makašov byl informován, že otázka poskytování rozhlasových vln byla vyřešena, ale bude to provedeno z jiné budovy, a nabídli, že se tam přestěhují.

Makashov, věříc slibům, se spolu se strážemi a jemu podřízenou skupinou Sever přesunul do budovy ASK-3. Většina demonstrantů se přesunula tam. Nepřipravená shromáždění nadále vyžadovala vysílací čas. Zaměstnanci a vojenští pracovníci ministerstva vnitra byli přesvědčeni, aby šli „na stranu lidu“. Mezi demonstranty bylo mnoho novinářů, fotografických a televizních zpravodajů, kteří natáčeli události, a prostě zvědavců. Zřejmě je přítomnost extremistů a vyloženě provokatérů. Skupiny lidí se oddělily od demonstrantů a blokovaly dopravu, začaly zastavovat trolejbusy projíždějící ulicí a vysazovat cestující.

Makašov, aniž by čekal na „živé vysílání“, ultimátním tónem požadoval, aby stráže odevzdaly zbraně a otevřely dveře. Strážník, který na jednání přijel, odmítl chráněný objekt předat. Makašov řekl, že za tři minuty zahájí útok.

Přinesený granátomet a jeden z granátů pro něj vzal jeden z Makashovových podřízených. Protože byl čistě civilista, nedokázal uvést granátomet do polohy vhodné pro střelbu, ani nabít granát.

Když bojovníci Vityaz, kteří hlídali budovu, viděli granátomet a manipulaci s ním, vyšplhali z haly do prvního patra a ukryli se za betonovým zábradlím. Situace byla nahlášena veliteli jednotky a byl vydán povel k odporu v případě napadení.

Po dalším ultimátu dva kamiony příznivců Nejvyšší rady vrazily do vchodu do ASK-3 a do okna vedle něj. Důstojník, který měl na starosti tuto oblast, požádal o povolení zahájit palbu, aby podle vojenských předpisů odrazil útok na chráněný objekt. Velitel Vityazu a zástupce velitele vnitřních jednotek, který byl v ASK-1, to zakázali, i když výstřely do radiátorů a kol automobilů mohly situaci „zklidnit“ bez krveprolití.

Policista z Petrohradu, který byl součástí jednotky „alternativního ministerstva vnitra“ (z těch, kteří zaútočili), demonstrativně manipuloval s granátometem a naznačil, že může střílet.

V té době byl jeden z členů Makashovovy ochranky zraněn na noze výstřelem z budovy. Dobrovolní lékaři zraněného na místě ošetřili a na nosítkách přenesli do vozidla, které ho odvezlo do nemocnice.

Ihned na přestávce, kde byly dveře do ASK-3, byla slyšet silná exploze (podle mnoha očitých svědků dva současné výbuchy). Lidé stojící poblíž byli zraněni střepinami. Ve stejné době mezi bojovníky Vityaz v prvním patře explodovalo neidentifikované výbušné zařízení, během kterého byl zabit voják N.Yu. Tento výbuch si útočníci spletli s granátem vypáleným z granátometu. Vyšetřování však s jistotou zjistilo, že z granátometu, který útočníci měli, nebyl vystřelen do budovy hlavním vchodem tandemovým kumulativním granátem PG-7 VR.

Sitnikov Nikolai Yurievich se narodil 2. ledna 1974 ve vesnici Maslyanino v Novosibirské oblasti. Ne ženatý. Než byl povolán do armády, žil se svými rodiči ve vesnici Maslyanino. Soukromý bránc ve vojenské jednotce 3485 (jednotka speciálních sil „Vityaz“).

Vojenská specialita – sapér. 17. října 1993 Sitnikovovi N.Yu. udělil posmrtně titul Hrdina Ruské federace. N.Yu Sitnikov byl pohřben doma.

Díky médiím se již 4. října ráno dostala do povědomí veřejnosti a všemi přijata jako pravdivá verze, že první výstřel v Ostankinu vypálili příznivci Nejvyšší rady z RPG-7 V- 1 granátomet s tandemovým kumulativním akčním granátem PG-7 VR a právě z tohoto vojín Sitnikov zemřel na následky výstřelu v důsledku poranění střepinou. Schválení této verze v obecném stanovisku bylo usnadněno závěrem vyšetření provedeného v Ústřední forenzní laboratoři Ministerstva obrany Ruské federace. Uvádělo se, že všechna Sitnikovova zranění mohla být způsobena jedním výstřelem z vysoce výkonné zbraně, možná z granátometu.

V rešeršní části zprávy ani ve svých závěrech znalec nevysvětlil, proč jako zbraň jmenoval granátomet. Nejmenoval však, byť pravděpodobně, systém granátometu a použitý granát, kterých je mnoho, liší se silou a účelem.

Jak zemřel vojín Sitnikov?

Nemotivované závěry znalce vyvolaly naše pochybnosti. Zkouška navíc nezohlednila výsledky prohlídky místa incidentu; Sitnikovův oděv a osobní ochranné prostředky vojáka speciálních sil ministerstva vnitra nebyly zkoumány.

Znalec byl vyslechnut a vysvětlil, že z médií věděl o Sitnikovově smrti z granátometu, který vystřelili útočníci. Na základě objektivního snímku ran a zejména průměru kanálu rány identifikoval municí, kterou mohl být granát z podhlavňového granátometu. Nemyslel tím ani granátomet RPG-7.

Příznivci Nejvyšší rady, kteří se v tu chvíli nacházeli v Ostankinu, přitom neměli ani jeden granátomet.

Vzhledem k pochybnostem o výsledcích prvotního zkoumání bylo jmenováno druhé komplexní lékařské a kriminalistické vyšetření, do kterého byli spolu se soudními znalci zapojeni i specialisté na výbuchy, balisté, vývojáři a uživatelé granátometů a osobních ochranných prostředků – neprůstřelné vesty.

Znalci se seznámili s materiály trestní věci, s obrazovými a fotografickými materiály a navštívili místo incidentu. Oblečení zesnulého a jeho neprůstřelné vesty, posbírané po částech z různých muzeí, byly podrobeny důkladné prohlídce. Na cvičišti vnitřních vojsk byl proveden vyšetřovací experiment se střelbou granátu PG-7 VR z granátometu RPG-7 V-1, simulující podmínky místa zásahu.

Výsledky vyšetřovacího experimentu ukázaly, že tandemový kumulativní akční granát PG-7 VR má obrovskou průbojnou (hořlavou) sílu a při „práci“ uvnitř budovy by měl zanechat vážné poškození, což nebyl případ ASK-3. To potvrdil i přední odborník na granátometry Hlavního raketového a dělostřeleckého ředitelství Generálního štábu Ozbrojených sil Ruské federace, který po prostudování materiálů případu, zhlédnutí velkého množství video a fotografických materiálů, resp. při prohlídce místa incidentu kategoricky prohlásil, že granát PG-7 VR v místnosti, kde zemřel Sitnikov, nefungoval.

Opakované vyšetření vyvrátilo závěry primárního vyšetření. Závěr uvádí, že Sitnikov ležel v době své smrti za betonovým parapetem. Tím byl vyloučen přímý zásah útočníků. Zranění, která utrpěl, byla důsledkem prasknutí nezjištěného zařízení v jeho bezprostřední blízkosti (zranění výbušninou). Odborníci kategoricky odmítli možnost zranění Sitnikova výstřelem z granátometu RPG-7 nebo z podhlavňového granátometu. Prokázali, že v místě jeho smrti nedošlo k výbuchu hlavice granátu PG-7 VR.

S přihlédnutím k výsledkům vyšetřování a dalším důkazům shromážděným v případě jsme dospěli k závěru, že Sitnikov nezemřel po výstřelu z granátometu od příznivců Nejvyšší rady, novinářů a přihlížejících stojících před vchodem do ASK-3, ale jako důsledkem výbuchu nějakého zařízení, který byl uvnitř budovy, tedy S OBRANOU. Tak byla vyvrácena verze vůdců „obran“ televizního centra, že zahájení smrtící palby bylo reakcí na výstřel z granátometu a zabití vojáka vnitřních jednotek.

Oběti těžkého požáru

Dvě až tři sekundy po explozích uvnitř i vně ASK-3 byla zahájena silná palba z budov televizního komplexu a z dalších míst, kde se nacházely vnitřní jednotky a policisté. Stříleli dávkami a jednotlivými výstřely z odstřelovacích pušek na ozbrojené i neozbrojené lidi, na ozbrojence a novináře, na aktivní účastníky akcí i jen přihlížející. Stříleli na raněné a na lidi, kteří se je snažili vynést. Tak byl zabit americký právník Terry Michael Duncan, který v osudnou hodinu vytahoval zraněné z ohně.

Duncan Terry Michael se narodil 24. ledna 1967 v USA, Georgia. Právník ve společnosti Firestone-Duncan. Od 28. června 1993 je v Moskvě. Duncanovo tělo bylo převezeno do jeho vlasti a tam pohřbeno.

Svědék A.A. Boytsov, fotoreportér pro APN, řekl, že od 17:00 3. října byl v Ostankinu a fotografoval probíhající události. Přibližně v 19:30 ozbrojení muži generála Makašova vytlačili novináře a civilisty od hlavního vchodu. Brzy došlo u vchodu k výbuchu, po kterém začala z budovy silná palba na lidi poblíž. Požár byl zaměřen na zabití. Spolu se zahraničním fotoreportérem Paulem Ottou se kryli před kulkami za betonovými záhony. Střelba na ně stopovacími střelami pokračovala dlouhou dobu.

Stíhači viděli, jak Američan Duncan vytáhl zpod palby tři zraněné muže. Tyto momenty fotil on.

Paul Otto a plazící se Duncan se opakovaně obraceli na vojáky z Vityazu, kteří na ně stříleli, křičeli, že jsou zahraniční novináři, žádali, aby nestříleli a dostali příležitost opustit ostřelovací zónu. V reakci na výzvu zazněly obscénní výrazy a jejich směrem zesílila střelba.

Během takových „vyjednávání“ jim někdo z Vityazu dovolil odejít. Boytsov přeložil slova vojáka Paulu Ottovi, který vstal z květinového záhonu a byl okamžitě raněn do břicha výstřelem z budovy ASK-3. Bojovníci Vityaz nedovolili nikomu, aby se plazil k Paulu Ottovi, aby poskytl pomoc, a střílel na každého, kdo se pokusil přiblížit se ke zraněnému muži. Duncan, který byl poblíž, povzbudil Paula Otta slovy a mluvil s ním, aby zraněný neztratil vědomí. Tak to pokračovalo dlouho, dokud Duncan nebyl zraněn jedním z výstřelů z kulometu. Zmlkl a už nepromluvil.

Bojovníci viděli, jak Paul Otto vyvedl několik občanů zpod palby, který hlásil, že tam zůstal zraněný Duncan. Jeden z těchto lidí se třikrát obrátil na vojáky Vityazu, kteří byli v ASK-3 a ostřelovali oblast, přesvědčil je, aby ho nechali projít a dali mu příležitost vynést zraněného cizince. V reakci na to se z budovy ozýval obscénní jazyk. Pak se tento muž mávnutím ruky zvedl a zamířil k ležícímu Duncanovi, ale nedosáhl ho, protože byl raněn do zad střelbou z kulometu z budovy ASK-3. Muž, který spadl, byl za nohy vytažen z ostřelovací zóny a odnesen. Boytsov vyfotografoval okamžik, kdy byl zraněn do zad a vytažen zpod palby, přičemž pořídil dva snímky. Vyšetřování ukázalo, že Yu.E. Michajlov byl zabit.

Michajlov Jurij Egorovič se narodil 27. srpna 1958 v Moskvě. Ruština. Ženatý, měl dvě nezletilé děti. Žil na Altufevskoye Highway. Byl pohřben na Lianozovském hřbitově v hlavním městě.

Během výslechu oběť Paul Otto řekla, že 3. října natáčel události u hlavního vchodu ASK-3. Byl na pravé straně kamionu, který rozbil okna vchodu do budovy. Přibližně v 19:30 se z levé strany kamionu ozvala velká exploze. O několik sekund později začala těžká kulometná palba. Okamžitě upadl a schoval se za záhon. Po jeho

pravici ležel mladý muž se samopalem, který byl raněn prvními výstřely a krátce nato zemřel (jak prokázalo vyšetřování, byl členem skupiny „Sever“).

Silná střelba pokračovala asi deset minut. Nastal klid, pak střelba pokračovala. Asi hodinu ležel za záhonem. Viděl jsem poblíž muže, který otevřeně přecházel od zraněného ke zraněnému a táhl tři nebo čtyři oběti na bezpečné místo.

Myslel si, že je to nějaký blázen – vytahoval zraněné pod kulky a nebál se. Tento muž k němu otevřeně přistoupil a zeptal se, kde je zraněn. Odpověděl, že nebyl zraněn. Potkali se. Překvapilo ho, když zjistil, že je to také Američan, Duncan Terry Michael. V té době střelba zesílila a Duncan si také lehl za květinový záhon.

Mluvili spolu deset minut, ale byl zraněn na břicho, což oznámil Duncanovi, který slíbil, že ho odveze na bezpečné místo, až střelba utichne. Aby Duncan neztratil vědomí, mluvil s ním nebo volal čísla a on pokračoval v počítání.

Asi o 10 minut později střelba zesílila. Zasáhli Duncana do hlavy a on zmlkl. Po nějaké době byl samotný Paul Otto některými lidmi vynesena a převezena do nemocnice.

Paul Otto se narodil 24. dubna 1969 v Ithace ve státě New York. Americký občan, fotoreportér moskevského úřadu listu New York Times. Od ledna 1993 je v Moskvě. Trvalé bydliště: USA, Lansing.

Příznivci Nejvyšší rady v počáteční fázi prakticky nevrátili palbu.

Po vypuknutí nepřátelství byly posíleny jednotky ministerstva vnitra v Ostantkinu. Do 20:00 dorazilo do televizního centra 58 vojáků z oddílu Vityaz ve třech obrněných transportérech, vyzbrojených 52 kulomety a odstřelovacími puškami, šesti kulomety a třemi granátomety. Zároveň přijelo deset obrněných transportérů se stovkou vojáků z vojenského útvaru 3186.

Do 20.30 dodali čtyři příslušníci vojenského útvaru 3485 munici a doplňkové zbraně – 17 kulometů, kulometry, odstřelovací pušky, pět podhlavňových granátometů, jednu pistoli. Zároveň dorazilo 90 vojáků z vojenského útvaru 5401 a 89 vojáků z vojenského útvaru 5476 Výzbroj: 155 kulometů a pušek, 26 pistolí.

Do 21:00 dorazilo do Ostankina deset vojáků z vojenské jednotky 3485 v pěti obrněných transportérech se standardními zbraněmi.

Po vypuknutí nepřátelství tak dorazilo až 450 dalších vnitřních vojáků se standardními zbraněmi a nezbytným množstvím munice na ochranu televizního centra v Ostankinu. Příjezdy byly dány k dispozici zástupci velitele vnitřních jednotek Ministerstva vnitra Ruské federace, který měl na starosti „obranu“ televizního centra.

Celkem v Ostankinu ve večerních a nočních hodinách 3. října 1993 Ministerstvo vnitra Ruské federace soustředilo nejméně 24 obrněných transportérů a přes 900 vojáků a policistů se standardními zbraněmi. Je zřejmé, že příznivci Nejvyšší rady nemohli „vzít“ televizní centrum a události, které se odehrály v blízkosti televizního centra po zahájení střelby, nelze nazvat útokem. Extremisticky smýšlející lidé však z neznámého důvodu zapálili budovu ASK-3 lahvemi s benzínem a zabránili uhašení požáru. Pokusili se také zapálit obrněné transportéry vnitřních vojsk, což vyvolalo zvýšenou odvetnou střelbu do lidí.

Provokace extremistů, nečinnost bezpečnostních a vnitřních jednotek v počáteční fázi a jejich neodůvodněně tvrdé akce měly následně za následek velký počet obětí, a to i mezi občany, kteří se na událostech nezúčastnili.

Spolu s mylnou verzí okolností propuknutí nepřátelství v Ostankinu bych také rád vyvrátil dosud rozšířenou „legendu“ o smrti jednoho z televizních pracovníků rukou příznivců Nejvyšší rady.

Sergej Nikolajevič Krasilnikov se narodil 11. března 1948 v Moskvě. Vedoucí zařízení pro záznam videa AVZI-18, které se nachází v budově ASK-3 obchodního centra Ostankino. Bydlel na ulici Chicherina.

3. října Krasilnikov S.N. byl na svém pracovišti v kanceláři č. 1276 v prvním patře ASK-3. Po explozích a zahájení střelby kancelář opustil. Ve výklenku, kde se nacházejí dveře, utrpěl průstřelné poranění hlavy, na které na místě zemřel.

Svědék, který ten večer pracoval se zesnulým, řekl, že v 16:00 se z televizního programu dozvěděli, že Bílý dům byl odblokován a že příznivci Nejvyšší rady jedou do Ostankina. Společně s Krasilnikovem jsme šli na policejní stanoviště a viděli jsme, že jsou ozbrojení a mají na sobě neprůstřelné vesty. Ze směru od stanice metra VDNKh na Koroljově ulici se k televiznímu centru blížila kolona demonstrantů s vlajkami.

Po návratu do řídicí místnosti jsme pokračovali v práci. Několikrát jsme vyšli do haly a viděli jsme tam ozbrojené muže v maskáčích.

Když začala střelba, Krasilnikov vyšel na chodbu, táhla ho zpátky a řekla mu, aby nevystřkoval hlavu.

Po nějaké době Krasilnikov pod záminkou, že musí jít do druhého patra kvůli práci, znovu opustil místnost. Vypnula zařízení a světla. Viděl jsem, že dveře do chodby jsou otevřené. Volal jsem Sergeji, ale žádná odpověď. Přistoupila ke dveřím a uviděla Krasilnikova ležet nalevo u zdi s nohama ven. Na podlaze bylo hodně krve. Uvědomila si, že Krasilnikov byl zabit.

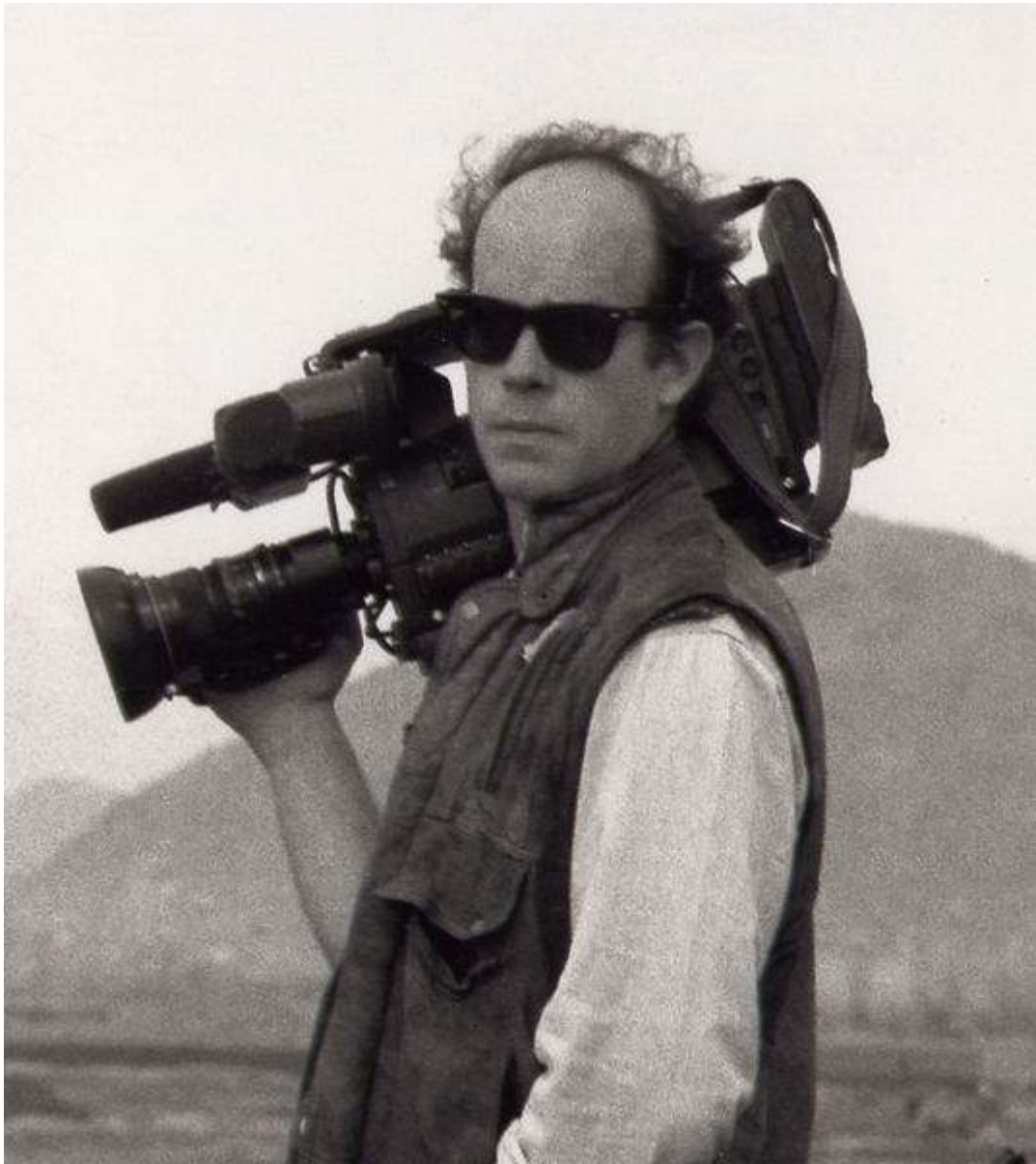
Vedoucí směny oddělení provozních informačních programů televizního střediska uvedl, že po výbuchu a zahájení silné střelby zavolal na AVZI-18, aby tam pracujícím zaměstnancům nařídil opustit velín. Byl informován, že Krasilnikov byl zraněn a ležel u dveří do místnosti s vybavením. Seběhl jsem dolů a uviděl tělo na podlaze. Chtěl jsem jít blíž, abych pomohl, ale zastavil mě výkřik z

hlavního vchodu: “Vraťte se, jinak budu střílet!” Požádal, aby nestříleli, protože ležící muž potřebuje pomoc. Vyhrožovali mu zastřelením a nedovolili mu přiblížit se. Když jsem šel na stanici první pomoci, pokusil jsem se zavolat sanitku, ale nešlo to. Oblékl si bílý hábit a znovu se pokusil přiblížit ke Krasilnikovovi. Už ho dovnitř nepustili.

Výsledky ohledání místa incidentu (část ASK-3, kde byl Krasilnikov zabit), spolu se závěry vyšetřování a svědectvími svědků daly důvod k závěru, že výstřel, který zabil oběť, byl vypálen podél chodby z haly centrálního vchodu do budovy, kde byli ti, kteří bránili televizní centrum, umístění vojáci vnitřních jednotek a zaměstnanci ministerstva vnitra. Mimo budovu, kde byli demonstranti a členové polovojenských sil Nejvyšší rady, nebylo možné zasáhnout Krasilnikova ani cílenou střelou, ani odrazem. Útočníci nebyli schopni proniknout do prvního patra budovy a výše a nemohli střílet z haly.

Bylo tedy zjištěno, že Krasilnikova nezabili příznivci Nejvyšší rady, ale zaměstnanci ministerstva vnitra nebo vojenský personál.

Krvavé události v Ostankinu, „obrana“ před útokem, který se nikdy nestal, byly předehrou k ještě krvavějším událostem v Bílém domě ráno a odpoledne 4. října.

Novinář Rory Peck zabit poblíž Ostankina

S velkou úctou Leonidu Proshkinovi za jeho občanskou odvahu.

Autorství: Kopie materiálů někoho jiného

Continue Reading

[Previous Vojenská cvičení "Sněhová koule"](#)